

[Kaj Andresen.]

ligt, at man fra konservativt hold kritiserer denne udgift og finder den for lille. Så vidt jeg erindrer, gik jo det omsforlig, som de konservative deltog i, ud på en ikke uvæsentlig beskæring netop af anlægsarbejderne for i fjor. Det ville nok heller ikke have befordret mulighederne for at opfylde anlægsprogrammet for indeværende år, hvis de konservative havde haft magt som agt, da de i fjor sammen med venstre foreslog en nedskæring af budgettet med 200 mill. kr. Mon det ikke ville have ramt anlægsarbejderne?

Jeg ved ikke, om der kan findes mere plads til større anlægsudgifter i et budget lagt til rette efter de konservative linjer, som er skitseret på det konservative landsmøde, en linje, hvorefter man vil have højere invalidepension og gennemført fuld folkepension. Heri er vi helt enige, men det vil øge statens udgifter med nogle hundrede millioner kroner. Samtidig skal imidlertid gennemføres den specielle konservative socialpolitik, der går ud på forhøjelse af formueskattegrænsen til 200.000 kr. og skattefri kapitalbindingskonti op til 3.000 kr.; indeksreguleret aldersopsparing skal forhøjes til 4.000 kr., foruden at en række skattelempelser skal gennemføres. Disse ting vil reducere statsindtægterne væsentligt, så man må spørge, hvor der bliver plads til de større investeringer.

Men måske ligger forklaringen i en anden udtalelse fra landsmødet, hvor det hedder efter bladet Vor Tid — jeg citerer —:

„Borgerne må selv klare flere af deres udgifter.“

Spørgsmålet bliver da: hvad er det for udgifter, man selv skal betale? Det var jo rart at få præciseret.

I slutningen af sin artikel i Berlingske Tidende for i går siger hr. Hastrup:

„Finanslovforslaget understreger derfor behovet for en økonomisk politik, som lægger øget vægt på den produktive indsats.“

En sådan politik behøver man efter min mening ikke at eftersøge. Det er netop den politik, der er gennemført over en årrække. Gennem lovgivningen om afskrivningsregler og investeringsfonds skabtes klima for nyinvesteringer og for produktionsfremmende foranstaltninger i dansk erhvervsliv. Heri-

gennem og over den stadig stigende beskæftigelsesgrad er produktionen steget som aldrig før. Gennem omsforlig og helhedsløsning er skabt stabilisering i pris- og omkostningsniveau, og voksende valutaeserver har skabt en betydelig stødpude over for eventuelle svingninger udefra. Med den balance i økonomien, der også er skabt over finanspolitikken, er der ingen begrundelse for at efterlyse en ny politik. Med den produktionsmæssige, beskæftigelsesmæssige og sociale linje, der har præget de senere år, føler vi os helt overbevist om, at der også fremefter på statsbudgetterne vil blive plads til såvel investeringer i uddannelse og trafikvæsen som til påkrævede sociale opgaver.

Jeg kan derfor på mit partis vegne anbefale det foreliggende forslag til finanslov for det kommende år.

Damsgaard: Det har været karakteristisk for situationen både omkring fremsættelsen af dette og af sidste års finanslovforslag, at de er fremsat, netop som virkningerne af betydningsfulde ændringer i finanspolitikken har været ved at slå igennem. Sidste år ved denne tid var det 1962-forligets finanspolitiske stramning, der begyndte at gøre sig gældende. I år står vi just med de første begyndende virkninger af den såkaldte helhedsløsnings eller LO-plans finanspolitik, der jo først og fremmest kendetegnes ved tvangslånet. Første rate af dette tvangslån er vel nu afregnet til statskassen, og de næste 5 rater vil så følge i vinterens og forårets løb, om ikke andet sker.

Fremovers bliver det således i stigende grad LO-planens finanspolitik, der vil præge det økonomiske klima herhjemme, på samme måde som det til for ganske nylig var 1962-forligets finanspolitik, der i denne henseende var toneangivende. Det vil derfor være naturligt så at sige ved afslutningen af en periode at knytte nogle bemærkninger til den udvikling, som er sket, mens virkningerne af 1962-forliget finanspolitisk var de fremherskende.

Jeg skal gerne give den højtærede finansminister ret i, at denne periode i mange henseender har budt på en gunstig udvikling. Det gælder valutamæssigt, det gælder for renteutviklingen, hvor den har bragt to — ganske vist beskedne — nedsættelser